

Причините, които зародиха револ. организация остават незачекнати (Сп. Гулабчев)

Организацията

Революционната организация в Евр. Турция намира своето начало към средата на 90-те години. Недоволството, което се дължеше на абсолютическия режим (и онова размърдване в [не се чете] отношения в страната), все повече и повече растеше и най-после яви се като необходимост революционен македонски комитет, който си постави за цел да организира това недоволство, появи се известния “Български Макед. Одрински Револ. Комитет”. (за по-кратко аз ще го наричам “революционна организация”). Тая организация, според своя устав и правилник бе и си остава строго българска националистическа. Тя имаше за цел да организира българите в Европейска Турция, та през едно въоръжено всеобщо въстание, да се извоюва свободата на българите в Европейска Турция (задраскано). Ето първия член от “Устава”: Тая организация бе строго централистична, всичко се съсредоточаваше в ръцете на Ц.К., при всичко че последния се избираше от окръжните ръководители, Ц.К. назначаваше окръжните ръководители, тези пък назначаваха околийските, а последните - селските. Предвиждаше се пълно подчинение на всеки по-долен чин от по-горния; това особено се отнася за обикновените работници¹; напр. чл. 19 от “Правилника на Бълг. Македон. - Одр. Револ. Комитети” гласи: “Никой работник и под

¹ Под работници мак. революционери наричаха всички, участващи в организацията независимо от неговото економическо положение в обществото, в същия смисъл се употребява и тука.

никакъв предлог не може да откаже безнаказано изпълнението на възложената нему от началството длъжност, била тя лека или тежка, в местото или другаде". Но ето как става приемането на нов член в организацията: чл. 14 от същия "Правилник" гласи: "Нови членове се приемат само по препоръка на стар член и с разрешението на председателя". чл. 15: "Всеки член при постъпването си в Комитета трябва да положи клетва, която гласи: "Заклевам се във верата и честта си, че ще се боря до смърт за свободата на българите в Македония и Одринско, че ще се покорявам безусловно на началството и безпрекословно ще изпълнявам заповедите му; че нема да издам никому нито с дума, нито с дело тайната, с която днес се увенчавам и всичко онова, което от днес нататък ще чуя, видя и разбера по делото. В противен случай, нека бъда убит от едного от другарите с револвера или камата, която тук целувам."

"Клетвата се дава пред евангелие, револвер, кама или каквото оръжие се намери; правят се три поклона, целуват се изброените неща, които подир клетвата пак се целуват. Клетва може да даде кой и да е член от комитета, но духовните лица се предпочитат".

Чл. 16 гласи: "Преди да се препоръча новия член трябва право или косвено да се узнае мнението му по въстанието, чувствата, степента на решителността му и дето се може, неговото минало. Към клетвата се пристъпва само след като му се покажат най-големите опасности и смъртта и той не показва никакво малодушие. Преди клетвата нищо не трябва да му се съобщава по делото, каквито обещания и да дава". (същото се среща и в член 18...)

На работника не се позволява да се произнася по какъвто и да било въпрос, който зачеква организацията откъм нейните недостатъци: чл. 25: "за пакостници на делото се сметат онези работници, които критикуват и нападат началниците си, управителното тело или делото изобщо."

На работника не се дава никакъв простор за по-нататъшно развиване и той остава свързан с тая организация главно чрез терора, който, като черна нишка минава през целата дейност на организацията. Това може да се види от наказанията, които се предвиждат, чл.41 от "Правилника" казва: "Провинилите се членове-работници се подхвърлят на следните наказания: 1) ако простъпката е слаба, напр. слабост в некой

разговор, нередовност в задълженията и изплащането вноса и м. т. прави му се бележка от началника, а ако повтори същата постъпка, наказва се с глоба според състоянието му; ако ли и след туй не се поправи и стане опасен за делото, наказва се със смърт; 2) ако постъпката е гибелна за делото, особно ако извършителя на погрешката рискува да пропадне и да тури делото в опасност, той се наказва със смърт даже и тогава когато погрешката е неволна; 3) ако некой откаже да изпълни заповедта на началството, за пръв път му се прави виговор², а ако повтори същото наказва се със смърт и 4) ако некой умишлно издава тайна или с недобросъвестното изпълнение възложената му длъжност излага делото в опасност, наказва се със смърт.”

Чл. 42. “ За ония, които вредат на Делото и не са членове на К-та (комитета), предвиждат се следните наказания: 1) ако некой говори и разгласява съществуването на комитета, гаври се с Делото и подмета имена на работници революционери, първо му се внушава, че това поведение не е патриотично и е свързано с риск, а подире, ако не се вразуми, наказва се със смърт; 2) който умишлено пречи на делото бил той българин или не наказва се със смърт.”

Чл. 43. “На смъртното наказание подлежат още: шпионите и онези чиновници на винителството, които са се отличили с гонения на Делото, онези българи, вътрешни или външни, които се опитват да всеват в Комитета раздори и разцепление (К.Н.?); изменниците куриери, членовете на тайната полиция, които се отказват да изпълнят заповедите на началниците и ония членове на Комитета, които при прогласяването на въстанието се откажат да дигнат оръжие.”

Чл. 44. “Смъртните наказания се извършват от местната тайна наказателна полиция или от тайни пратеници на Ц.К. (к.н?). Те стават с предварително разрешение на Ц.К.

Нито “Уставът” нито “Правилника” предвиждат некаква литературна пропаганда. Наистина има в “Устава” казано..., а в “Правилника” при чл. 13, в който се изреждат длъжностите на началниците на групите е казано: “да събират редовно всяка седмица подведомствените си и извънредно винаги, когато стане нужда за да ги поучават,

² порицание

наставляват и обучават; също тъй да им раздават и четат революционни книги и въобще да им усилват революционния дух по разни начини; “Има и една забележка към чл. 16, която гласи: “Като агитационно средство за придобиване нови работници, служат бунтовническите вестници, брошури и книги, разговори в общ вид по положението, живота, нуждите и длъжностите ни и др. т.” Но и толкоз! Значи македонските революционери, които пишеха “Устава” и “Правилника”, не съзнаваха нуждата от литературна пропаганда. А какво показва това? Как може една революционна организация, която си задава целта да сломи един абсолютически режим, как може да постигне тя своята цел, когато на нея се отнема възможността да мисли и разсъждава, когато нищо не се прави за умственото повдигане на организационните работници? Та кое е най-после туй, което отличава едно организирано движение от стихийното? Не е ли онзи идеал, който съединява всичко в едно, който кара всички съзнателно да се стремят към него? Но, къде е и кой е идеалът на македонските революционери? - Да, наистина, те имат своя идеал: “Освобождението на българите в М. (Македония) и О. (Одринско) и създаване на една автономна област от 4-те вилаета”...Но това са празни приказки, които може да дрънка всеки изкуфял патриот, това е един идеал без съдържание. Защото ние никъде не виждаме, колко годе обосновани програмни искания. Искане се събарянето на едно абсолютическо управление, а в замена на това не се предявява никакво политическо или економическо искане, не се посочва, като каква ще бъде уредбата на бъдещата автономна област...

Но всичко това има своята логика. Македонските революционери като туряха основите на револ. организация в Европейска Турция, знаеха, че ще имат работа с едно население, което стои в културно отношение много ниско, ето защо те не счетоха за своя длъжност да се нагърбват с трудната задача да просвещават тая народна маса и тогава да я организират или поне организирайки я да внасят в нея съзнание. Те сметнаха себе си за герои, повикани от съдбата да освобождават поробените маси, а последните взеха за тълпа, която ще следва навсякъде своите герои. А щом това е така, очевидно е, че на тълпата не трябва никакво дълбоко съзнание, а само раздвижване на нейните чувства, което героите постигат с успех... Но

действителността дойде да се изсмее много скоро над тия нещастни герои: тъкмо тогаз, когато те помислиха, че е време да застанат начело на тълпите и да тикнат движението още една крачка напред, тъкмо в това време те сами беха тикнати от същото това движение и то толкоз силно, че се намериха вън от релсите на движението. Но затова по-после.

Сега, как ставаше началното организиране в дадена местност? Обикновено явяваше се който интелигентен член на организацията в град или село, дето нема още образуван комитет и започва своята пропаганда (устна) отначало между “най-добрите” след като изпита “мнението” на агитирания относно въстанието, след като узнае неговите “чувства” и степен на решителността, покръщава го (т.е. дава му определената клетва) и с това го причислява към организацията. По такъв начин, като се привлечат още неколцина, организаторът назначава измежду тях управително тело, а той сам си остава за пряк техен началник. Разбира се, не винаги ставаше така. Често пъти, четата, която изпълняваше и организаторска цел, когато отива в едно село (неорганизирано българско), в което знае, че нема лош човек или шпионин, събираше всички селяни “покръстваше” ги и след това донекъде с тяхно съгласие, назначаваше управително тело.

Но как се развиваше организацията по-нататък? Придържаше ли се строго тя от “Устава” и “Правилника”? – И да и не. Има организации, които и до днес се придържат от тях, а има и организации, които още в първо време на своята дейност, беха принудени от местните условия да заобиколят “Устава” и “Правилника”. И това бе твърде естествено защото във всеко обществено движение (както казва Кауцки), колкото повече индивидули влизат, толкова по-малко случайно има в него, толкоз по-малка роля играят отделните личности, толкоз значи по-закономерно става това движение. Докато местната организация се състоеше от няколко личности, дотогаз се изпълняваше “безпрекословно” заповедта на началника и буквата на “Устава”, но когато организацията нарасна доста количествено, особено в ония местности, дето населението не бе само от българска народност, там вече се виждаше всичкия абсурд на началнишката заповед, там вече се изпречваше едно обстоятелство, което спъваше по-нататъшната дейност на дадена местна организация. И всеки

по-свободен член на последната започваше да се пита: защо да не приемаме за членове хора и от другата националност? Нали по-такъв начин нашата работа се улеснява, защото ще се борим с по-големи (сили б.р.) против същия неприятел? Разбира се, че за да възникнат такива въпроси не малко се дължи и на оная оскъдна и не дотам системна революционерна литература със социалистическа тенденция, която можеше да се промъкне мимо свирепата нелегална цензура и на влиянието на ония няколко македонски революционери, които клонеха към социализма и които само зарад това беха осъждани на смърт и преследвани пак от същата организация. Както и да е, но в неколкото такива местни организации, в които се беше подигнал този въпрос, постъпваше се различно: един М.К. без да се допитва било до Окр. К-т, било до Ц.К., наруши “Устава” и захвана да приема за членове на М. О. и хора от другите националности, друг М. К. се отнесе по този въпрос до Ц.К., комуто съобщи, че просто невъзможно е да се игнорират и за напред гражданите от другата националност и поиска позволение да не се съобразява с тая точка от “Устава”. Централният Комитет отговори отрицателно.

Тогаз М.К. (местния комитет) на своя глава започна да простира своята дейност и върху гражданите от другата нация. М. К. стъпваше по този начин на интернационална почва, но за да разбие всеко съмнение в новопостъпилите членове от другата нация, той бе принуден да коригира стария “Устав” и “Правилник” на своя глава, като изхвърли всичко шовинистично от тях. Така, че в тия няколко организации се създаваше полека-лека тенденция към интернационализъм. От друга страна създаваше се тенденция и към децентралистичност в организацията: отслабваше оная стара подчиненост към по-горно началство. Но тия тенденции си оставаха само тенденции и не достигнаха дотам, че да упражнят едно по-големо влияние върху целата организация. Това, разбира се, има своите причини, за които отчасти споменахме по-горе.

Агитацията се водеше безсистемно и повърхностно. Това бе твърде естествено, защото се водеше предимно в селската среда, а условията при които живее тая селска маса са такива, че не позволяват една по-дълбока пропаганда и агитация.

Тая работа се извършваше обикновено от някои по-интелигентен, но в повечето случаи тая работа се предоставяше на четата.

Четата, която в повечето райони се явяваше, като висше началство и съсредоточаваше в себе си всичко, в самото начало имаше две цели: терористична и организаторска. Първата си цел тя постигаше като заплашваше и убиваше шпиони и “пакостници на делото”, а втората като организираше нови села и “поддържаше духа” в организираните вече. В различните райони всеки четник агитатор се придържаше о своя тактика. В пограничните на България райони агитацията беше съвсем повърхностна и безсистемна; причината на това може до някъде да се търси в близостта на България, в която имаше и има фактори, деморализиращото влияние на които се усещаше най-вече тук; а колкото по-отдалечени беха районите, толкова по-постоянни местни чети имаше и агитацията се водеше сравнително по-добре. Но и тук агитацията си оставаше все пак повърхностна. Тя се заключваше в туй: като се напише лошото положение на македонските българи под Турско, да им се посочи на свободните страни България, Сърбия, Гърция и прочие, как те са добили свободата си и като се поразчувстват по тоя начин селяните “покръстват” се от четата и всеки от тях започва да продава мило и драго, за да внесе пари, да му се достави пушка. Ако скептичният селянин запита, да-ли аджеба, ние макар и с оръжие ще можем самички да свалим турския режим, отговаряше му се успокоително, че зад нас е България и Русия. Това беше общ начин на агитиране през целото (задраскано) всичкото време до последното въстание. Ако имаше в туй отношение и малко по-друга агитация, в смисъл на едно самостоятелно движение, което на собствените си плещи да извоюва свободата, това беха единични случаи, това беше само 1-2 временни местни вестника и няколко окръжни от Ц.К. издадени по повод нахлуването от България на генералските чети. Когато пък селяните не могат да се привлечат към организация или пък веднъж привлечени почват да се разколебават, понеже въстанието ще стане подир няколко години, а не могат да траят толкова дълго, в такъв случай агитаторът

заявява, че следната пролет ще има всеобщо въстание и тежко му който свари непригътен. Това заявление понекога биваше съзнателна уйдурма от страна на агитатора, за да привлече селяните, но понекога тоя същия агитатор изпадаше в положението на лъгания селянин, защото Ц.К. издаваше от време на време окръжни, с които съобщаваше, че идущата пролет “може би” ще има въстание. До тия лъжи Ц.К. прибегваше за да “засилва” организациите.

За оръжието, което требваше да се достави на селяните се събираха пари от самите тех, изпращаха се на Комитета и той се разпореждаше за доставката³. Преноската на това оръжие ставаше от четата, в повечето случаи. Последната, като се движеше постоянно из района, често пъти я откриваше некая турска потеря и се завързваше сражение, след което селото (ако в него е била четата), в повечето случаи се изгаряше или най-малко арестуваха се всички по-събудени селяни, ставаха много обезчестявания и пр., с други думи създаваше се афера. Наистина, убийствата вършени, трябва да се признае, доста систематично, върху шпиони и “пакостници на Делото”, тия убийства също така причиняваха афери, но в своето болшинство аферите се дължеха на четите. Четата служеше между другото и за временно убежище на нелегални работници от района. А след всека афера, такива нелегални имаше доста и те всички намираха убежище в четата. По такъв начин последната се увеличаваше до такъв размер, че ставаше просто тежест на населението; защото, ако едно бедно село е длъжно да храни един или два дена една чета от 40-50 души, то същото това село е заставено да храни и потерата, която е в дирите на четата. Затова нищо чудно нямаше в обстоятелството, дето не след дълго време селяните взеха да негодуват от тия чети.

И така, организацията в своя собствен развой, дохожда до едно противоречие с обществените условия; четата от необходим орган на организацията в началото, обръща се от сетне в един тормоз, който спъва нейния по-нататъшен развой; пък и

³ Често пъти, грамадни суми, събрани от бедните селяни се или злоупотребяваха или просто потъваха в земята, а срещу тех не се доставяше нищо. Трябва да се отбележи, че мнозина началници извършваха крупни злоупотребления.

самата селска маса в силата на обществените условия, в които е поставена, е такава че не е в състояние да търпи толкоз време едно несносно положение, когато тя знае, че има необходимите средства, ако не да се освободи, то поне да излее гнева си в едно жестоко отмъщение... Туй последно обстоятелство е толкоз важно (според мене), че с него бихме могли да си обясним самия развой на организацията и крайната последица от тоя развой – Въстанието през 1903 година.

Мнозина мислят, че това въстание бе предизвикано от няколко ръководящи личности и че то е съвсем “прибързано”. Според мене, това въстание нито бе плод на отделни личности, нито беше прибързано, а то си беше естествена последица, която се обуславяше от елементите, които влизаха в организацията и от тактиката на тая организация. След въстанието повечето македонски революционери, разочаровани се завърнаха в София и започнаха да осъждат Ц.К., че той в съгласие на Окр. ръководители е взел незаконно решение да обяви едно несвоевременно въстание. Всъщност ето как стои работата: Ц.К. На 1.І. 1903 год. свиква конгрес от делегати на окръжните комитети и на основание чл.4 от “Правилника” взема решение да се обяви през пролетта (1)903 год. всеобщо въстание. (Наистина, имаше издаден през 902 год. нов “Правилник” и “Устав”, които отменяха това положение, че “Ц.К. в съгласие с окр. ръководители провъзглася въстанието”, а това право се предоставяше на Ц.К. в съгласие с околийските комитети, но тия нови “Устав” и “Правилник” останаха без значение – за това ще говорим по-сетне.) Така че, Ц.К. в съгласие с Окр. комитети на законно основание взема това решение. Но нима това бе мнението само на Ц.К. и на тия няколко делегати от Окр. Комитети? Нима това решение се взе благодарение настояването на някои личности? Разбира се, че тук играе важна роля себелюбието на ръководителите, непременно те да бъдат командирите на въстанието. Но нима с това ние можем да обясним самото въстание? Та, най-после, да кажем, че това решение е взето въпреки желанието на повечето мак.революционери, ами че в такъв случаи, то нямаше да се възприеме от местните организации и щеше да остане глас въпиющ в пустиня. А ние какво виждаме? Тъкмо обратното; когато се разпращаше окръжното от Ц.К., в което се съобщаваше за въстанието от никъде не се чу протест: всички беха съгласни по принцип за въстанието. Имаше, наистина, от

некои комитети протести, с които се настояваше само да се отложи въстанието за през летото или есента, а не изобщо против въстанието. Имаше и един друг протест от покойния Гоце Делчев, в който последния настояваше, щото въстанието да се изрази в предприемане на по-големи терористични акции, но никога да не се повеждат селяните на открито въстание т.е. касапница.

Така че, самият тоя факт, дето решението на конгреса се възприе почти от всички македонски революционер, показва, че това не е желание на няколко личности. Некои наивни революционери се изживяват сега, че са били лъгани от Ц.К. относно това: доколко другите райони са готови за въстание. Съгласен съм, че Ц.К. пушаше класически лъжи и преди въстанието и през самото въстание, за да представи положението на другите райони за розово, но все пак с това не можем обясни защо решението за въстанието се възприе от самата селска маса на цели райони? Нещо повече. Тия мак. революционери, които сега търсят причината на въстанието в отделните личности и които въобще минават за “по-свестни” от мак. дейци, трябва да имат що годе съвест за да не говорят такива нелепости. Повечето от тях знаеха твърде хубаво, че въпроса за въстанието през 1903 год. бе фактически решен още през (1)902 год. когато генералите дигнаха своята гюрултия в Горноджумайския район. По туй време макед. революционери водеха борба срещу генералския комитет в София. Цончев-Михайловски, който се инспирираше от българския дворец и в услуга на последния играеше самодивско хоро върху гърба на поробените македонци.

Тогава се привърши благополучно и аферата Мис Стоун, така че, организацията разполагаше със средства, част от които веднага се определиха за доставка на военни припаси за невъоръжените райони. Тъкмо по туй време в Битолския вилает ставаше твърде силно раздвижване между селяните. Това раздвижване бе особно силно в сравнително най-добрия район – Костурския. Този район още не беше се окопитил от аферата, която стана през 1901 г. и която отвлече до сили на организацията в района, ето че втора афера започва, много по-осезателна по своите резултати от първата: вследствие на едно предателство от страна един бивш четник, едно число (големо) селяни бяха изарестувани, друго също големо число бе принудено да избега по балканите с четите и да живее нелегално – всичко това

застави селяните да искат по-скорошно въстание. И когато ръководителя на тоя район ги увещавахе, че е необходимо да се потърпи още малко, тъй като другите райони са назад (т.е. не са въоръжени; Костурския район бе сравнително най-добре въоръжен) – тогава тия селяни са заявявали: “или пишете на Ц.К. да обяви въстание всеобщо или ние сами ще въстанем, па каквото стане, да стане! Ние не можем повече да търпим⁴!” Заизпращаха се тогава писма от Костурчани до Ц.К. и представителите му в София, в които писма настояваха час по-скоро да се обяви въстанието. И след най-големи увещания и при положителното обещание, че на следната (1903) ще се провъзгласи въстанието – едвам след това можеха да се задържат костурчани с още една година. Същите заявление се получиха и от някои други райони. Значи въстанието се налагаше, като необходимост; всички по-видни революционери тогава знаеха всичко това и едни явно, други мълчаливо се съгласяваха да се дигне въстание на следната година, а сега дохождат в София и наместо да си признаят, че са недалновидни и несамостоятелни в своята мисъл и да вземат книжката, за да научат поне занаяпред нещичко относно това, как става общественото развитие на разните народи – наместо всичко това те свалят от себе си всека отговорност, а стоварят всички криви дърва върху гърба на няколко единици членове от Ц.К. и няколко окръжни ръководители.

⁴ За това настроение на селяните спомогна донекъде също и “подхода” на един грандоман член от Комитета Цончев-Михайловски, който се промъкна в Костурския район за малко време и съуме благодарение известни местни условия да усили това настроение.

Jebo.

Opus.

Curriculum

Alab.

Jebo. Opus. Curriculum

Ген. Манедж. - Оф. Ревор. Комитетин » нас: « Никой работ-
ник и нито нито работник не може да отиде без на-
казано и сирекетите на възможната негу и на началното
директив, така тя нека им трябва, в нещата им дру-
адо ». Но ето как става ижемането на нево член
в организацията: чл. 14 от статут "Правилник" нас:
« Нови членове се ижемант само по предложение на някой
стар член и с разрешение на председателя ». Чл. 15,
« Вовни член три почитаването си в Комитетта пред-
ва да попожи катина, както нас: „ Заключаване в бина,
вдната нещата и, не му се биде до смърт за сво-
дана на обмани в Мах. и Оф., не му се покоряване
тежко на началството и безпокойство не ижеман-
ване заповедите му; нека да издана никому нико
св думи, нито с дго тайната, в която днес се убл-
каван и вичко ека, както ето днес напачки не
чуд, вича и раздана по дгата. В противен случай, не-
ка агда удито ето ека ето дгата с ревора
им каната, както тук е ублван »

« Катината се дава през екаване, ревора, кама
им каната екаване се канти; жалит се тук поно-
на, ублван се дгата нима, како тук поно-
катината пак се ублван. Катина може да даде
кой иже член ето Комитетта, но дгата
нима се дгата »

Чл. 16 нас: « През да се ижемане новия член »

наказаника, а ако повтори измислата постъпка, наказва се с мѣста, пожедо състоянието му; ако му и следъ тѣзи не се поправи и стане опасенъ за доброто, наказва се съ смертъ; 2) ако порубникъ е опасенъ за доброто, особено ако извършителъ на порубниката жекуча да прѣпадне и да турѣ доброто въ опасностъ, той се наказва съ смертъ даже и тѣлава, когато порубниката е небезпа; 3) ако нѣкой откаже да истае за побѣдѣта на наказиването, за прѣвъ тѣмъ му се прави вѣсверъ, а ако повтори смущае, наказва се съ смертъ; 4) ако нѣкой умышлено издава тайна или съ недоразумѣнството истражене въпросената му личностъ излага доброто въ опасностъ, наказва се съ смертъ. >>

Ъ. 42. « За ония, които вродѣтъ на доброто и не съ членове на К-та, предвиждатъ се следниѣ наказания: 1) ако нѣкой говори и разпасава съчувствуването на К-та, турѣ съ съ доброто и поддържа тѣмъ на работниѣхъ революционери, първо му се вкучава, че това поведение не е политично и е вурдако съ рускѣ, а подиръ, ако не се вразуми, наказва се съ смертъ; 2) който умышлено прѣди на добро дѣло тайно отмаринъ или не, наказва се съ смертъ. >>

З. 43. « На суринката какараше под-
укава аула; минимално и аво карава на
карава, како се се судити со карава
на докава, аво докава, виштина или виштина
или, како се судити да вештава во К-та ја
или разубителне (К.Н.); изобличување курсе
превент на тајната поштина, како се се
како да постави завој на карава
и сва превент на К-та, како или превент
на виштина се судити да завој оруде

З. 44. « Суринката какараше се изобличување
или тајната тајна какараше поштина
или или тајна превент на У.Р. (К.Н.) или
судити се превент какараше разубителне
на У.Р. (К.Н.)

„Устава“ и „Правилника“ предизвикат и
 каква литературна пропаганда. Наистина има в
 „Устава“ казано....., а в „Правилника“ при чл. 13, в кой-
 то се предизвикат отговорностите на началниците на групите
 е казано: „да подготвят редовно всяка седмица предводни-
 телските си и извършват видан, когато стане дума,
 за да ги подучават, насъветват и съобразяват; също
 така да ги разговарят и четат еврейски книги
 и вие да ги учават еврейски книги по
 закон на закон;“ Има и една забележка към чл. 16,
 която гласи: „Като амтученко съобщава за пре-
 даване нови работници, суртати държавнически-
 те работници, француз и книги, разговори в общо
 вие по политическите, приватни, културните и държавно-
 стите си и др.“ — [Ко, и тук! Знаем, как
 еврейските, които пишеха „Устава“ и „Правилни-
 ка“, не подготвяха предизвикателна литературна пропа-
 ганда. А какво показва това? Как може една еврей-
 ская организация, която си задава целта да прави един
 асоциативен режим, как може да постигне тази
 своята цел, когато на нея се отнема възможността да
 пише и разговаря, когато книгите не се правят за ус-
 тавените предводи на организациите работници?
 Така е най-голямата грешка, която се отнема едно орга-
 низирано движение от същността си? Не е ли това

интересите, което означава по-нататък наша
отговорност на държавна и обществена организация. И всички по-
добри членове на организацията имат право да се знаят:
защо да не приемат за членове хора и обществени
научнонаучност? Как по такъв начин нашата ра-
бота се улеснява, защото ние се борим с по-голям
противен силния центризмът? Разбира се, че за да
възникнат такива въпроси не само се държи и на
своя оценка и не дотам истинна революционна ин-
тересна с социалистическа тенденция, която по-го-
ле да се приемат много силната нежелана цен-
зура и на видянето на ония няколко малки рево-
люционери, които клонеха към социализма и
които само заради това биха отишли на работи
и биха били само обществена организация. Какво
е да е, но в действителност такива обществена организация
които се биха издигнали под въпрос, по-голям
вече се разпръска: единият М.К. Бегова се държи
до Окр. К-то до У.К., наричан „Устава“ и захва-
та да приема за членове на М.О. и хора обществени науч-
ни М.К. се отнесе по под въпрос до У.К., които
содружия се биха невъзможно е да се извършат и
за който разпоредбите обществени научнонаучност
и по-малко по-малко да не се съобразява с разпор-
ба общ „Устава“ У.К. отговори изрично.

Манаб н.к. на своя права заточка да третира своята
 личност и върху гаранциите от държавата нация. М.К.
 съществено по своя начин на интернационална тор-
 ва, но за да разбие всички съществени в новостите ин-
 тентите на държавата нация, той е принуден
 да коренира своята „уставна“ и „правилника“ на своя
 права, както и върху всички международни от 1918.
 Манаб в това отношение е организация се създаване
 перена-на перенесения към интернационализъм.
 От държавата съществено се перенесения и към
 демократичността в организацията: отсхва-
 не на своя подчиненост към по-високо Начал-
 ство. Но тази перенесения и отнасяна само пер-
 несения и не достигат до тая, че да утвърдят
 едно по-високо влияние върху държавата организация.
 Това, разбира се, на всички принципи, за които от
 частта си отнасяна по-високо.

Организацията се водене безсистемно и повър-
 хностно. Това е от първо естествено, защото тя
 се водене трогично в селската среда, а утвържда
 при които живее тази селска маса и такава,
 че не позволяват една по-висока организация
 и организация.

Мая задача е извършване единствено от нѣкои по-интересни, но въ поверето си има ~~та~~ задача се издигнаване на четата.

Четата, която въ поверето райони се явява, като бива параксиво и съобразно с това в себе си всичко, въ самата параксима маме до ути: терористична и сфранкитарска. Първата и ути та постига като заплашване и усѣване титони и « параксима на дока то », а втората като сфранкитарска дока сеа и « поддържане дука » въ сфранкитарските вере. Въ различните райони всѣки четник антиаторъ се придо руване о сва пактика. Въ погра ричните на булария райони антиаторъта бива свѣдѣ повърхостка и без-сметенка; при пактиката на това пакъ до по ки до да се пу ре во би ростъта на булария, въ ка ти пакъ и ина факти ри, демо ра ти зу ра ти ви ди ка ка ти се усѣ пу ра ти ка ти вере пу ре; а ка ка ти по-ан да рече ни бо да районите, пакъ ко с по-постоя ни постъ ни чети пакъ и антиаторъта се во де не сравнително по-до рѣ т. Но и пу ре антиаторъ си от па ва не всѣ пакъ повърхостка. Ма се зак-по ра ва не во ти пу: ка ти се постъ ни ка ти по-ро усѣ не на пак-бу лар по до пу ре ка ти

но да ни се посочи на следващото събрание Б.Я. Русия,
 Украйна и др., както и да се даде следващата си и която
 се поясняват по това какви са нещата, "покре-
 тиване" се като резултат и в този случай за това да
 предава нищо и друго, за да внесе тази, да да ни се
 дават нищо. Ако не е така, тогава следващата за-
 да-м, аджеда, не, пакане и в отговор на по-късно са-
 мите да бъдат изяснени резултатите, - отново да
 ни се уточняват, че за да нас е Б.Я. Русия —
 Това бихме дали на какви на амплитуде през което
 величаво бихме го посвещаваме в това. Ако на-
 ме в този амплитуде и пакане по-друга амплитуда
 в смисъл на едно самостоятелно движение, което на
 следващото си трябва да изведе следващата — това
 биха единични случаи, това бихме само 1-2 бихме
 били в това и по-късно отговорите на "У.К." и
 издана по това какви са резултатите на Б.Я. на тези-
 резултатите резултат. Когато това следващото резултат
 да се изясняват към организациите, или пакане
 пакане изясняват пакане да се изясняват, пакане
 резултатите на това пакане пакане пакане, а то
 не пакане да бъдат пакане пакане — в това
 случаи амплитудите дава, че следващата про-
 бите на това следващото резултат и пакане на
 пакане пакане резултатите. Това дава пакане пакане
 пакане пакане резултатите на издана на това

25 24
на амтантажа, за да пробере сенеките, но поско-
на над чиния амтантажа. Стагаме в пороче-
вие на кракна сенеките, заузато Ч.К. изда-
ване и вбоне на вбоне скриване, в кенто, ~~за~~
крестиваване, ре изгузата фотот «носе си»
и на вбонане — го тина ноев Ч.К. издобрване
за да «захва» спазивауимите.

Всичко от параваната и амтантажа с на-
и нечески ота уити, поврзвостен и разри-
и в развирните јански.

За сфрметно, кенто издобрване да се гостави на
сенеките, се сдобрвае нафн от самите ноев, и на-
уа се на К-та и тид се јастификуване за гостав-
кенто*. Нфиската на тидва сфрметно инаване и
кентата — в товерето муган. Нострката, кенто
се гвирене постоење из јанска, кенто тиди и
ишкриване нфка турка ноева — се забрзв-
не сфрметно, ота кенто сенеките — ако в кенто
сдобрва кентата — в товерето муган се изграду-
иш дай — нашко сфрметно се вивки по. ишгуден
сенеките, инавана ишгуден сфрметно. ишгуден — се сфрметно сфрметно.

* Кенто тиди, нападнати муган, ноев от сфрметно се-
ишгуден се ишгуден сфрметно сфрметно сфрметно в земната
сфрметно ноев се гоставане кенто. Мфотва да се ишгуден, се
ишгуден нападнати извиривава кенто сфрметно сфрметно.

мичевские... Мужеством и самоотверженностью в борьбе за
защиту народных интересов, не только в борьбе с врагами, но и с
самим развратом и организацией и крайности посто-
янно и в той развратности — востановление проблема 1903 года.

Мнозина мислят, че това встание е избухнало
от някакви ръководящи личности и че то е свързано с
закона. Според мене, това встание било е избухнало на
дълги личности, които били избухнали, а то си били
естествена последица, която се обуславяла от есе-
ментите, които възниква в организацията и от
трайността на тази организация. След встанието
всички ^{повече} македонски революционери се разселили
се разселили в София и започнали да осигуряват Ц.К.,
че е взел ^{така в отн. на окр. ръководител} незаконно решение да даде едно всеобщо встание.
Всичко ето какви са работите :
Ц.К. на I - 903 год. свиква Конгрес на окръжните
комитети и на основание на чл. 4 от "Правилника" ~~и~~
взема решение да се даде изобщо встание 902 год.
всичко встание. (Наистина, повече издадено изобщо
902 год. нов "Правилник", "Устав", които отменяха това
положение, че "Ц.К. в отн. на окр. ръководители
избухнало встание", а това изобщо се издига
на Ц.К. в отн. на окръжните комитети; но след
нов "Устав" и "Правилник" отменяха дотогавашното
за това изобщо встание.) Така че, Ц.К. в

28 24

18 28
мислене от окр. К-тин на законно основание взема това решение.
Но нека това да бъде решено само на Ц.К. и на цял
Народен съвет от окр. К-тин? Нека това решение
се вземе благодарение на подпомагането на някои личности?
Разбира се, че тук имаме важна роля седмичното на
ръководителите — непременно то да бъдат Роман-
дирите на въстанието. Но нека от това ние можем
да абстрахираме самото въстание? Ма, най-после, да
кажем, че това решение е взето върху преваляло
на поверието на революционерите, а не в такъв
случай, то няма да се вътрешне обединяване ор-
ганизации и ще да остане чак външният въ-
здействие. А ние какво виждаме? — първо сафари-
сти; когато се разбуляват окръжностите от
Ц.К., в които се наблюдават за въстанието —
от никой не се чу протест; всички бяха зма-
ни по принцип за въстанието. Иначе, как-
то казва, от някои комитети протестът ^(но) се каза
се настояване само да се открие въстанието за
целита на или есенята, а не ~~само~~ да се изоб-
щи против въстанието. Иначе и един друг
протест от покойния Луиз Дюневс, в който
последният настояване, щото въстанието да
се изрази в продължение на по-голям терорис-
тичен акция, но никога да не се повтарят смя-
ните на открито въстание т. е. Касатиния.

Мама се извърши драматично и аферата Мис Стивънс,
така че, организацията функционира в състояние,
както и в момента веднага се извършва за достигане
на всички условия за невротичните райони. Мис
по този начин в британския влиятелен състав се извършва
сильно раздвигане между селяните. Това раздвигане
е от особено силно в сравнително най-голям район
- Котингфорд. Мози район е изключително се оказва
тук от аферата, която стана през 901 г. и която
отвече до сие на организацията в района, ето
че влиза афера за търка, много по-осъществена
по своите резултати от първата: въздействие
на едно издигане от сивата на едно дивно
честно, едно [мисо] [като] селяни ота издигане
всичко, друго сие по едно мисо от издигане да
издигане по селските селските и да издигане не-
лесно - всичко това засяга селските да
искаше по-скоро влиятелно. И когато издигане
дигане на този район и издигане, че е необходимо
но да се потвърди още малко, тъй като дигане
райони се казва (м.е. не се въвежда. Котингфорд р.
от сравнително най-голям въвежда) - това тук
селяни не се издигане: сие тук на Ц. Р. да
осъществяват влиятелно и сие сие тук влиятелно -
нещо, на каквото стана-да стане! Не се може

повече да търсим! * Запознати са с това писма във
 Костинурски до Ц. К. и с издигнатите му в София
 в Католическа Католическа част по-скоро да се обя-
 ви в българското. Мисля най-голям убийство и
 на полюшните които обиди, че на следващата (903)
 му се проявяват българското — едновременно с това
 поглежда да се задръжат Костинурски с още една
 година. Издигнатите заявления се погледна и във
 всички други райони. Знаем българското се на-
 рама, като необходимост; всички по-вече се
 външностите на това граска всички това и
 едновременно други неща се съставлява да
 се даде българското на следващата година — а сега да хва-
 гат в София и казват да се издигнат, че не
 дават и не са способни в своята мисъл и
 да вземат Католическата, за да кажат по-малко за-
 ред и всички от Католическата, какъ ^{става} се издигна
 обществено развитие на разните народи —
 казват всички това и казват във себе си всяка
 способност, а стоварят всички Криви дърва
 върху гора на Католическата едновременно с Ц. К.
 и Католическа окр. ръководители.

* За това писание на следващата година до-
 но и "поглежда" на една гражданска част във К. на Царев-
 Михайловци, които се проявяват в Костинурския район
 за малко време и са с много повече убийства и убийства
 да ги има това писание.